

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 494/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. K., R., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II ČVS: ORP-1644/1-OVK-B2-2011 z 10. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. K. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2013 doručená sťažnosť JUDr. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II ČVS: ORP-1644/1-OVK-B2-2011 z 10. augusta 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ namieta porušenie ním označených článkov ústavy a dohovoru postupom orgánov činných v trestnom konaní v trestnej veci sťažovateľa a napadnutým rozhodnutím, ktorým bolo začaté trestné stíhanie sťažovateľa zo zločinu vydierania (iba toto rozhodnutie sťažovateľ v petite sťažnosti navrhuje zrušiť, pozn.).

3. K sťažnosti sťažovateľ priložil splnomocnenie pre advokáta, ktorý ho má v konaní pred ústavným súdom zastupovať, pričom *prima facie* ide o osobu totožnú s osobou sťažovateľa.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu

a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

7. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

8. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

9. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ, ktorý je profesne advokátom, si v posudzovanej veci vystavil splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom sám pre seba.

10. Z už citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde (ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva, že by sťažovateľ, ktorý je sám advokátom, nemusel byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený iným advokátom, teda že by nemal povinnosť pripojiť k návrhu na začatie konania splnomocnenie na jeho zastupovanie iným advokátom. Uvedený názor je v súlade so stabilnou rozhodovacou praxou ústavného súdu, podľa ktorej

„sa povinnosť právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vzťahuje aj na advokátov“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 311/05 z 9. novembra 2005 publikované v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 107/2005). K podobným záverom dospel ústavný súd tiež vo svojich ďalších rozhodnutiach – III. ÚS 37/02, III. ÚS 14/01, III. ÚS 102/01, I. ÚS 93/02, I. ÚS 125/03, II. ÚS 284/2010.

11. V súvislosti s uvedeným nedostatkom (body 3, 9 a 10) ústavný súd pripomína, že daný rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí v prípade osoby práva znaleja (advokáta) nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

13. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že v prípade, ak by aj sťažnosť sťažovateľa neodmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, musel by ju odmietnuť pre oneskorenosť, keďže z obsahu sťažnosti a k nej predložených príloh nepochybne vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené v čase dávno presahujúcom 2-mesačnú lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013